

men den højtærede Finansminister er da ogsaa enig med mig om en Ting, nemlig at de store ekstraordinære Udgifter paa § 27 jo ikke kunne forudsættes at ville være vedvarende, saa vi komme nok til den Tid, da vi maa paaregne, at de blive mindre. Men ellers har jeg jo haft Lejlighed til — jeg mener ogsaa med ret vægtige Bemærkninger — at henlede Opmærksomheden paa den stedse stigende Skattebyrde, den stedse stigende, den stedse forøgede Indtægt. Det havde jeg ogsaa særlig Lejlighed til at betone ved 1ste Behandling af Finansloven forleden. Jeg betonedede den Gang meget stærkt, at vi burde komme nedad og ikke komme opad. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage, hvad jeg udtalte forleden, men blot henvise til mine Udtalelser den Gang, jeg skal kun tilføje med Hensyn hertil, at naar jeg betonedede Nødvendigheden af en sparsommeligere Statshusholdning paa forskellige Omraader, saa er det min Formening, at i samme Grad det lykkes os at faa Skatterne fordelte paa et noget retfærdigere Grundlag end hidtil, i samme Grad komme vi naturlig ind paa en sparsommeligere Statshusholdning.

Det ærede Flertal har dernæst fundet det nødvendigt at komme ind paa en nærmere Omtale af Forsvarsvæsenet. Det har det ærede Flertal gjort, uagtet de paagældende Ministre i det andet Ting have erklæret, at de formene at kunne lade sig nøje med de Bevillinger, som findes paa det foreliggende Finanslovsforslag. Ikke desto mindre har det ærede Flertal fundet det nødvendigt at udtale sin Beklagelse over, at det andet Ting har vist Tilbøjelighed til at ville afknappe Bevillingerne til Forsvarsvæsenet og ikke har villet yde, hvad der udkræves for at holde vort Forsvarsvæsen i den tilbørlige Stand. Maa jeg i den Anledning henvise til, hvad jeg saa ofte har haft Lejlighed til at gøre gældende her i denne Sal, at jeg og mine Meningsfæller have nu ikke den Tro, at Danmarks Forsvar og Danmarks Fremtid beror paa Kjøbenhavns Befæstning. Jeg skal slet ikke komme ind paa at omtale dette Punkt nærmere, det er ganske og aldeles overflødig, jeg skal blot henvise til, at jeg saa tit har sagt, at i Stedet for, at vi derigennem skulle se et Værn for vort Fædreland, saa ere vi tilbøjelige til at tro, at det snarere er en Ulykke for vort Fædreland, snarere vil føre til et nyt 1807. Det er derfor naturligt, at det er os om at gøre, særlig da Skatterne stige Aar efter Aar, saa meget som muligt at af-

knappe Bevillingerne til det, man kalder Forsvarsvæsenet. — Det ærede Flertal har tilføjet en anden Bemærkning, der gaar i samme Retning, idet det nemlig siger, at der er saa meget mere Grund til at udtale denne Beklagelse, som det har vist sig, at Forsvarsvæsenets Tilstand paa Grund af de nægtede Bevillinger er en saadan, at Regeringen har set sig i den Nødvendighed, at den selv maa tage Beslutning om at afhjælpe de værste Mangler. Dette Udtryk, at det har vist sig, at Regeringen har været nødt til at tage selv, maa jeg gøre nogle Bemærkninger om. Jeg forstaar i det hele taget ikke, hvorfor det ærede Flertal vil føre os ind paa den Debat, som blev ført i det andet Ting ved denne Samlings Begyndelse, og til hvilken jeg skal henvise. Den Debat var tilstrækkelig udtømmende og tilstrækkelig forklarende, saa det er temmelig overflødig at komme ind paa den, og jeg skal heller ikke lade mig friste til en udførligere Omtale af denne Sag. Jeg skal da blot sige, at jeg kan ikke tænke mig i det hele taget, at en Regering kan være nødt til nogen Sinde selv at tage Bevillinger paa Trods af Rigsdagen, selv tage Bevillinger, som den ikke kan vente at faa begge Tings Samtykke til. Jeg maa derfor protestere mod en Udtalelse som denne, at det har vist sig, at Regeringen var i en saadan Nødvendighed. Jeg mener, at Forhandlingerne i det andet Ting have tilstrækkelig godtgjort, at der har ikke en Gang vist sig at være tilstrækkelig Grund til at se nogen overhængende Fare. Regeringen har i den Henseende, efter hvad der er oplyst i det andet Ting, ikke noget videre at holde sig til mere, end hvad alle vi andre hare læst os til i Aviserne. Hvis det altsaa skal være Grunden til i det hele taget at tage selv paa Forsvarsvæsenets Omraade, skønner jeg ikke rettere, end at saadanne Grunde kunne findes hvert eneste Aar. Det bliver aldeles ørkesløst her paa Rigsdagen at forhandle om større eller mindre Bevillinger til Forsvarsvæsenet, naar det skal være Praksis og gældende Regel, at hvad man maatte nægte paa dette eller hint Omraade, kan Regeringen tage selv under Paaskud af, at der synes at vise sig Fare i Horisonten. Thi en saadan Fare i Horisonten kan jo for den Sags Skyld øjnes hvert eneste Aar. Der er stadig, i hvert Fald med ikke lange Afbrydelser og ikke lange Mellemrum, Fare at øjne for Sammenstød hist og her. Jeg skønner ikke rettere, end at en saadan Praksis som den, man vil betone i disse Bemærkninger fra